

Chapter 5

SUSTAINABLE RURAL DEVELOPMENT AS A REGIONAL DEVELOPMENT TOOL

Yakup Erdal ERTÜRK¹
Osman Doğan BULUT²

Introduction

Since the distribution of natural and social resources is not equal, development does not go through a balanced process. Therefore, economic and social development on earth differs in terms of time and place (1). These differences take advantageous regions forward, leaving others behind, thus causing inequality problems. This problem may arise between countries as well as between regions of a country.

Today, the regional development gap covers all countries, whether developed or developing, and directs them to a major effort to overcome this problem (2). These efforts, called regional development; “It is defined as the whole of the studies that take into account the regional vision formed by the interaction of the regions in the country with the surrounding regions and the world, adopting participation and sustainability as the basic principle and aiming to increase the welfare of the region through the development of human resources (3). Regional development includes a long challenging process and needs to be supported by effective policies for its success.

Among the regions in our country; significant differences in socioeconomic indicators such as GDP per capita, unemployment rate and literacy rate are observed. These differences are due to insufficient distribution of resources and lack of effective use, unsuitable topographic structure, difficult climatic conditions, distance to domestic and foreign markets, scattered settlement structure and insufficient investment (4). Regional policies have various purposes such as “reducing regional imbalances, regulating the region, regional development, regional balance, ensuring the proper distribution of industry among regions and the main objective is to reduce the imbalances existing in the country in terms of population and economic activities. Sustainable development means a balanced

¹ Associate Professor, Iğdir University, Faculty of Agriculture, Agricultural Economics. erdal.erturk@igdir.edu.tr

² Research Assistant, Iğdir University, Faculty of Agriculture, Agricultural Economics. dgnblt@gmail.com

ture and Forestry is implementing the conservation of agricultural land (ÇATAK) project for the prevention of soil and water quality and erosion.

- **Supporting Project For Village Infrastructure (KÖYDES):** This is a rural infrastructure project developed to solve the problems of drinking, irrigation, waste water and roads in rural areas.
- **Water, Sewerage and Infrastructure Project (SUKAP):** The project, coordinated by the Ministry of Development, provides grants to rural municipalities experiencing emergency drinking water and sewage problems.
- **KOSGEB Supports:** It is a support mechanism for small and medium-sized enterprises without any distinction between rural and urban areas.
- **Regional Development Supports:** Supports provided by development agencies in the field of agriculture and rural development. In addition, a significant amount of rural development activities are carried out within the scope of GAP, Konya Plain Project (KOP), Eastern Anatolia Project (DAP) and Eastern Black Sea Project (DOKAP) carried out by regional development administrations.

References

1. Dinçer, B., Özarslan, M. ve Kavasoglu, T. (2003). İllerin ve Bölgelerin Sosyo Ekonomik Gelişmişlik Sıralaması Araştırması. Devlet Planlama Teşkilatı, Yayın No: 2671, Ankara.
2. Bakırcı, F., Ekinci, E.D. ve Şahinoğlu, T. (2014). Bölgesel Kalkınma Politikalarının Etkinliği: Türkiye Alt Bölgeler Bazında Bir Uygulama. International Conference on Eurasian Economies (1-3 July 2014), Proceeding Book, p:1044-1053, Skopje - Macedonia.
3. DPT. (2003). Ön Ulusal Kalkınma Planı 2004-2006. Devlet Planlama Teşkilatı Müsteşarlığı, Bölgesel Gelişme ve Yapısal Uyum Genel Müdürlüğü, Ankara.
4. Akşahin Selenge, B. (2008). Avrupa Birliği'nin Bölgesel Politikası, Yapısal Araçların Koordinasyonu ve Türkiye'nin Uyumunu, AB Uzmanlık Tezi, Ankara.
5. Can, M. (2007). Avrupa Kırsal Kalkınma Programlarının Türkiye'nin Kırsal Kalkınması Açısından İncelenmesi: SAPARD ve IPARD Örneği. Gaziosmanpaşa Üniversitesi, Fen Bilimleri Enstitüsü, Tokat.
6. Todaro, M.P. and Smith, S.C. (2012). Economic Development. Pearson Education, Addison-Wesley, UK.
7. Mellor, J.W. 1986 "Agriculture on the road to industrialization" Development Strategies Reconsidered. Washington, D.C.: Overseas Development Council.
8. Uzunpınar, A. 2008. Katılım Öncesi AB Kırsal Kalkınma Politikası ve Türkiye'de Uygulanacak IPARD Programı Kapsamında Proje Hazırlama, Değerlendirme ve Seçim Süreci, T.C. Tarım ve Orman Bakanlığı, Avrupa Birliği Dış İlişkiler Genel Müdürlüğü, Uzmanlık Tezi, Ankara.
9. DPT. (2000). Kırsal Sanayi Özel İhtisas Komisyonu Raporu, Sekizinci Beş Yıllık Kalkınma Planı, Devlet Planlama Teşkilatı, Ankara.
10. Çakar Y.M. (2007). Türkiye'de 1980 Sonrası Kırsal Kalkınma Uygulamaları ve Çorum İli Örneği. Gazi Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Yüksek Lisans Tezi, Ankara.
11. Yeşilbaş, M. (2011). Kırsal Kalkınma Politikalarının Gelişim Çizgisi ve Planlı Dönemde Kırsal Kalkınma Yaklaşımları. Türk İdare Dergisi, Sayı: 470, s. 153-176.
12. Özer, B. ve Tozak, E. (2017). Türkiye'de Kırsal Kalkınma ve Kırsal Kalkınma Politikaları. 4. Uluslararası Öğrenci Kongresi, Bildiriler Kitabı, s. 47-57, 24-25 Nisan, Manisa.

13. FAO (2000). Present Situation Of Agriculture. (15/07/2019. Web : <http://www.fao.org/3/Y0491e/y0491e02.htm>.)
14. Gülçubuk B. (2005). AB ve Türkiye'de Kırsal Yapı ve Kırsal Kalkınma.(10/04/2019. Web: http://www.wwf.org.tr/docs/sunum_bulentgulcubuk.pdf)
15. Hasanoğlu, M. ve Aliyev, Z. (2006). Avrupa Birliği ile Bütünleşme Sürecinde Türkiye'de Bölgesel Kalkınma Ajansları. Sayıştay Dergisi, Sayı: 60 s: 81-103.
16. TDK. (2019).Türk Dil kurumu Sözlükleri: Güncel Türkçe Sözlük. (04/03/2019. Web: <http://sozluk.gov.tr/>).
17. Apan, A. (2004). Bölge Kavramı ve Bölgesel Kalkınma Ajansları. Çağdaş Yerel Yönetimler, Cilt: 13, Sayı: 4, s. 39-58.
18. Parlak, B. ve Özgür, H. (2002). Avrupa Birliği ile Bütünleşme Sürecinde Türkiye'de Yerel Yönetimler, I. Baskı, İstanbul: Alfa Yayınları.
19. Mengi, A. (2001). Avrupa Birliği'nde Bölge, Bölge Planlaması ve Türkiye. GAP Dergisi, Sayı: 15.
20. Safi, İ. (2001). Türk İdari Yapısı ve Bölgesel Yönetimler. Avrasya Kuşağı Düşünce Grubu Dergisi, Yaz, Sayı:3, s.3.
21. Erkal, M.E. (1990). Bölge Açısından Az Gelişmişlik. Der Yayınları 68, İstanbul.
22. Taş, Y., Küçüköğlü, M. ve Demirdöğmez, M. (2017). Bölgesel Kalkınmada Sosyal Altyapı Faktörü. TURAN-SAM, 9(36):595-600, Sonbahar.
23. Elmas, G. (2001). Küreselleşme Sürecinde Bölgesel Dengesizlikler AB ve Türkiye. Nobel Yayın Dağıtım, Ankara.
24. Çamur, K.C., Gümüş, Ö. (2005). İstatistiki bölge birimleri (NUTS Sistemi). Bölge Kalkınma Ajansları Nedir, Ne Değildir? İçinde, (yay.haz.) Menaf Turan, Paragraf Yayınevi, Ankara, 181-196.
25. Öztürk, N. ve Uzun, A.M. (2010). Bölgesel Kalkınma Dinamikleri: Bölgesel Dengesizliklerin Ortaya Çıkmasında Rol Oynayan İktisadi Etmenler. C.Ü. İktisadi ve İdari Bilimler Dergisi, Cilt 11, Sayı 2, s: 91-110.
26. Hirschman, A.O. (1958). The Strategy of Economic Development. New Haven, Conn.: Yale University Press.
27. Tokgöz, E. (1976). Sanayileşmede Bölgesel Dengesizlikler ve Türkiye. H.Ü. Yayını, Ankara.
28. Myrdal, G. (1957). Economic Theory and Underdeveloped Regions: Vora and Co. Publishers Pvt Ltd
29. Küçüker, C. (1998). Bölgesel Kalkınma ve Kentsel Gelişme, Türkiye Ekonomisi Sektörel Analiz. Turhan Kitabevi, Ankara.
30. Dinler, Z. (2005). Bölgesel İktisat. Yedinci Baskı, Ekin Kitapevi, Bursa
31. Tutar, F. ve Demiral, M. (2007). Yerel Ekonomilerin Yerel Aktörleri: Bölgesel Kalkınma Ajansları. Eskişehir Osmangazi Üniversitesi İİBF Dergisi, Nisan 2007, 2(1), 65-83.
32. Gündüz, A.Y. (2006). Bölgesel Kalkınma Politikası. Ekin Kitabevi Yayınları, Birinci Baskı, Bursa.
33. İldıran, M. (2004). Bölgesel Gelişme ve Kalkınma Stratejileri, Nobel Yayınevi, Ankara.
34. Gerni, C., Sarı, S., Sevinç, H. ve Emsen, Ö.S. (2015). Bölgesel Dengesizliklerin Giderilmesinde Yatırım Teşviklerinin Rolü ve Başarı Kriteri Olarak Yakınsama Analizleri: Türkiye Örneği. International Conference on Eurasian Economies, proceeding book, SESSION 6B: Bölgesel Ekonomiler II, s: 311-320.
35. Erkan, H. (1987). Sosyo-Ekonomik Bölgesel Gelişme, Teorik ve Uygulamalı Bir Yaklaşım, Kavram Matbaası, İzmir.
36. Mengi, A. Algan, N. (2003). Küreselleşme ve Yerelleşme Çağında Bölgesel Sürdürülebilir Gelişme: AB ve Türkiye Örneği, Siyasal Kitabevi, Çevre Dizisi, Ankara.
37. Yılmaz, B. (2016). Bölgesel Politikaların Tarihsel Gelişimi Ve Yeni Bir Model Olarak Kalkınma Ajansları. Yönetim ve Ekonomi Araştırmaları Dergisi, Cilt 14, Sayı 3, s: 29-41.
38. Meadowcroft, J. (1997). Planning, Democracy and the Challenge of Sustainable Development. International Political Science Review, Vol. 18, No. 2, April.

39. Karaman, A. (1996). Sürdürülebilir Turizm Planlaması İçin Ekolojik Bir Çerçeve, Sürdürülebilir Turizm; Turizm Planlamasına Ekolojik Yaklaşım. 19. Dünya Şehircilik Günü Kolokyumu, Mimar Sinan Üniversitesi, İstanbul.
40. Harborth, H.J. (1991). The Debate About Sustainable Development: Starting Point for an Environment-Oriented International Development Policy. *Economics*, V. 44: 7-31.
41. López, R. and Toman, M.A. (2006). Sustainable Development: Towards a Broader Policy Agenda. *Economic Development and Environmental Sustainability, New Policy Options*, Oxford University Press, UK.
42. Pretty, J. (1995). *Regenerating Agriculture: Policies and Practice for Sustainability and Self-reliance*. London and Washington, DC: Earthscan and National Academy Press.
43. Kaypak, Ş. (2012). Ekolojik Turizm ve Sürdürülebilir Kırsal Kalkınma. *KMÜ Sosyal ve Ekonomik Araştırmalar Dergisi* 14 (22): 11-29.
44. Dinçer, Ö. (1996). Şehir Yönetimi. Habitat II Kent Zirvesi, Uluslararası Bilimsel Toplantılar, İstanbul Büyükşehir Belediyesi, Kültür İşleri Daire Başkanlığı Yayınları, Nu. 44, ss. 190-195, İstanbul.
45. O'Riordan, T. (1988). The Politics of Sustainability, in *Sustainable Development Management* (ed. R. K. Turner). Belhaven Pres, London, UK.
46. Tietenberg, T. (2006). *Environmental Natural Resource Economics*, US: Pearson Education Inc.
47. Repetto, R. (1992). Accounting for Environmental Assets. *Scientific American*, 266(6), 94:100.
48. De Kruijf H.A. ve Van Vuuren D.P. (1998). Following Sustainable Development in Relation to The North-South Dialogue: Ecosystem Health and Sustainability Indicators. *Ecotoxicology and Environmental Safety* May-Jun;40(1-2):4-14.
49. Çorakçı, B. (1991). Ortak Geleceğimiz. Dünya Çevre ve Kalkınma Komisyonu, Türkiye Çevre Vakfı, Türkiye Çevre Sorunları Vakfı Yayını, Ankara.
50. Garrod, B. and Fyall, A. (1998). Beyond the Rhetoric of Sustainable Tourism. *Tourism Management*, Vol.19, No.3, Pp. 199-212, Elsevier Science Ltd, Printed In Great Britian.
51. Hunter, C. (1997). Sustainable Tourism as an Adaptive Paradigm. *Annals of Tourism Research*. 24(4):850-867, Printed in Great Britian.
52. Munasinghe, M. (2001). *Implementing Sustainable Development: A Practical Framework*. The Economics of Nature and The Nature of Economics. Cheltenham, UK: Edward Elgar Publishing.
53. Moffatt, I. (1996). *Sustainable Development: Principles, Analysis and Policies*. Parthenon Press, Carnforth.
54. Wilson, M. (2003). Corporate Sustainability: What is It and Where does It Come from *Ivey Business Journal*, March/April, pp.1-5.
55. Altieri, M. A. (1995). *Agroecology: The science of sustainable Agriculture*. Boulder, CO: Westview Press.
56. Pretty, J. (2005). *The Pesticide Detox*, London: Earthscan.
57. Walcott, J. (2004). *Agriculture and Biodiversity: Connections for Sustainable Development*. Bureau of Rural Sciences, Canberra.
58. Atchoarena, D. and Gasperini, L. (2003). *Education for Rural Development. Towards New Policy Responses*, FAO/UNESCO, Rome.
59. Tulla, A.F., Vera, A., Valldeperas, N. and Guirado, C. (2017). New approaches to sustainable rural development: Social farming as an opportunity in Europe? *Human Geographies : Journal of Studies and Research in Human Geography* Vol. 11, No. 1, May.
60. Cengiz, T. ve Çelem, H. (2003). Kırsal Kalkınmada Analitik Hiyerarşi Süreci (AHS) Yönteminin Kullanımı. *K.A.Ü. Orman Fakültesi Dergisi*, Cilt 4, Sayı 1-2, S.144-153.
61. Gülçubuk B. (2005). *Kırsal kalkınma, Türkiye'de Tarım, Tarım ve Köy İşleri Bakanlığı*, Ankara.
62. DPT. (2006). *Ulusal Kırsal Kalkınma Stratejisi*, Devlet Planlama Teşkilatı, Ankara.
63. DPT. (2006). *Sekizinci Beş Yıllık Kalkınma Planı, Kırsal Kalkınma Özel İhtisas Komisyonu Raporu*, Ulusal Kırsal Kalkınma Stratejisi, Devlet Planlama Teşkilatı, Ankara.

64. Yıldırak, N. (1991). Tarım Kesiminde Gözlenen Toplumsal Değişme, 1980–1990 Türkiye Tarımı Sempozyumu 7-9 Ocak 1991, Ankara.
65. Gülçubuk, B. (2002). Küreselleşme ve Küreselleşmenin Türkiye'nin Tarım Politikasına Yansımaları, Mülkiye Dergisi, Eylül-Ekim 2002, Cilt:XXII, s.97-113, Ankara.
66. Olgun A. (2004). Kırsal Kalkınmada Sorunlar ve Yeni Yaklaşımlar. Türkiye 6. Tarım Ekonomisi Kongresi. Tokat.
67. Geray, C. (1999). Kırsal Kalkınma Yöneltileri, İlçe Yerel Yönetimi ve “İlçe Köy Birlikleri” Önerisi, Çağdaş Yerel Yönetimler Dergisi, 8 (2), 11-42.
68. Bakırcı, M. (2007). Türkiye’de Kırsal Kalkınma Kavramları- Politikalar- Uygulamalar. 1. Baskı, Nobel Yayınları, Ankara.
69. Anonim, (2002). Avrupa Birliğine Üyelik Yolunda Türkiye Kırsal Kalkınma Politikası Raporu, Kırsal Kalkınma Çalışma Grubu, Ankara.
70. Turhan, M.S. (2005). Avrupa Birliği Üyeligi Yolunda Türkiye Kırsal Kalkınma Tedbirleri Uygulama Süreci, T.C. TKB Uzmanlık Tezi, Ankara.
71. Oni, S.S. (2015). Community Participation in Rural Development: Catalyst for Sustainable Development Efforts. Proceedings of INTCESS15-2nd International Conference on Education and Social Sciences, p: 1078-1086, 2-4 February 2015- Istanbul, Turkey.
72. TKB. (2004). Kırsal Kalkınma Politikaları Komisyon Raporu, II. Tarım Şurası, Tarım ve Köy İşleri Bakanlığı, Ankara.
73. Van der Ploeg, J.D, Frouws, J. (1999). On power and weakness, capacity and impotence: rigidity and flexibility in food chains” International Planning Studies, 4:333-347.
74. Anonim, (2004). II. Tarım Şurası Sonuç Raporu, (X. Komisyon, Tarımsal Örgütler ve Örgütlenme). <http://tarimsurasi.tarim.gov.tr/10.komisyon.pdf>.
75. Koçtürk, O.M., Artukoğlu, M.M., Güneş, E., Gençler, F. ve Şen, Ö., (2012). Kırsal Kalkınma Uygulamalarında Tarımsal Kredinin Rolü ve Tarım Kredi Kooperatifleri Uygulaması. Üçüncü Sektör Sosyal Ekonomi, 47 (2): 1-15.
76. Bayaner, A., Kıymaz, T. ve Miran, B. (2012). Kırsal Kalkınmaya Dönük Kamu Politikaları: Tarımsal Transferler Örneği. 11. Ulusal Tarım Ekonomisi Kongresi (5-7 Eylül 2012), Konya.
77. Moselej, J.M. (2003). Rural Development: Principle and Practice Sage Publications, London.
78. Gülçubuk, B. (2018). Dünyada ve Türkiye’de Kırsal Kalkınma Dinamikleri ve Yerel Yansımaları: Ayaş İlçesi İçin Çıkarım. Ayaş Sempozyumu. Bildiriler Kitabı, s: 203-214, Ankara.
79. Haan, L, J. (2000). Globalization, Localization And Sustainable Livelihood, Sociologia Ruralis, Volume 40, Number 3, July 2000, pp.339-365.
80. Kanatlı, M. (2008). Havza Planlamasında Sürdürülebilir Kırsal Kalkınma ve Önemi. TMMOB 2. Su Politikaları Kongresi (20-22 Mart 2008), Bildiriler s: 297-308, Ankara.
81. Bleahu, A. (2005). Rural development in the European Union, Quality of Life, 16, 289-300.
82. Prus, P. (2012). Perspectives for Sustainable Development of Agricultural and Rural Areas, Ecosystem Health and Sustainable Agriculture. Sustainable Agriculture, Baltic University Press, 51-59.
83. Spellerberg, A., Huschka, D., Habich, R. (2006). Is the Regional Perspective Useful? Rural and Urban Quality of Life - an Assessment, DIW Berlin, German Institute for Economic Research, Discussion Papers, 650.
84. Richardson, M. (1995). Güneydoğu Anadolu’nun Sürdürülebilir Kalkınma Potansiyeli, TESAR Yayınları No: 15, Ankara.
85. Kuşat, N. (2014). Sürdürülebilir Kırsal Kalkınma İçin Bir Alternatif Olarak Kırsal Turizm ve Türkiye’de Uygulanabilirliği, Ekonomik ve Sosyal Araştırmalar Dergisi, 10 (10), 65-
86. Çabuk, S.N., Özgüler, V.C., Metin, T.C., Erşen, G. ve Yüncü, H.R. (2017). Kırsal Kalkınmanın Sağlanmasında Agroturizm Olanaklarının Değerlendirilmesi. Sosyal Bilimler Dergisi (SOBİDER), 4 (12): 33-46, Ağustos.
87. Singhal, N. and Singh, Y. (2016). Sustainable Rural Development - Initiatives Taken By Government Of India. International Journal of Management and Social Science Research Review,

Vol.1, Issue.3. March-Page 207.

88. Gürlük, S. (2001). Dünyada ve Türkiye'de Kırsal Kalkınma Politikaları ve Sürdürülebilir Kalkınma. Uludağ Üniversitesi İktisat Fakültesi Dergisi, Cilt:19, Sayı: 4, Kış Dönemi Aralık.
89. GTHB, (2011). Türkiye ve AB'de Kırsal Kalkınma: Bir Mevzuat Derlemesi. Gıda Tarım ve Hayvancılık Bakanlığı, Avrupa Birliği ve Dış İlişkiler Genel Müdürlüğü, Ankara